

ספרי' — אוצר הספרים — ליובאוויטש

לקוטי שיחות

מכבוד קדושת

אדמו"ר מנחם מענדל

שניאורסאהן

מליובאוויטש

נח

מתורגם ומעובד לפי השיחות של לקוטי שיחות חלק כה

(תרגום חפשי)

יוצא לאור על ידי
"מכון לוי יצחק"
בפר חב"ד ב'

שנת חמשת אלפים שבע מאות שישים ושמונה לבריאה

לעילוי נשמת

הרבנית מרת לאה בת ר' אברהם אבלי ע"ה רייטשיק

אשת שדי"ר כ"ק רבותינו נשיאינו

הרה"ח הרה"ת ר' מנחם שמואל דוד הלוי ע"ה

בי"ר שמעון הלוי הי"ד רייטשיק

נלב"ע ביום כ"ד מנחם-אב ה'תשס"ז

ת. נ. צ. ב. ה.

נדפס ע"י

אנ"ש דלאס-אנדזעלעס, קאליפארניע

שיחיו

הכתובת להשיג השיחות באינטרנט:

<http://www.torah4blind.org>

א. נח לא בקש רחמים

ידועים דברי חז"ל¹ אודות נח, שהוא לא בקש רחמים על אנשי דורו – „לא בעי רחמין על עלמא“, שלא כמשה רבינו אשר התפלל על עושי העגל.

ישנה על כך מחלוקת² בין רבי יהודה לבין רבי יצחק: רבי יהודה אומר, שלא היה זה חסרון³, אלא נח לא יכול היה להתפלל כמשה, כי „משה לא תלה מלה בזכותה“ אלא בזכות אבות, ואילו נח לא יכול היה, כמוכן, לתלות את תפלתו בזכות אבות. לעומת זאת סובר רבי יצחק, שלמרות הכל צריך היה נח להתפלל ולעזור עליהם רחמים⁴.

אבי מורי מסביר, שהסיבה לכך⁵ ש„רבי יהודה מהפך בזכות דנח, ורבי יצחק בהיפך, שמהפך בחובתו“: רבי יהודה הוא בבחינת חסד, ולכן הוא „מהפך בזכותו כפי מדתו מדת חסד“, ואילו רבי יצחק „הוא בבחינת גבורה .. לכן .. מהפך בחובתו כפי מדתו מדת גבורה“.

אך יש להבין: הוראת התורה⁶ „והוי דן את כל האדם לכף זכות“ מכוונת, כמוכן, לכל יהודי, ואף למי ש„מדתו מדת הגבורה“. וכיצד

ייתכן שרבי יצחק היה מהפך בחובתו של נח, ולא דן אותו לכף זכות, כהוראת המשנה?

ב. „בדורותיו“ – לשבח או לגנאי

בדומה לשתי הדעות הללו, של רבי יהודה ורבי יצחק, ישנה⁷ מחלוקת⁸ גם על הפסוק שבתחלת פרשתנו⁹ „נח איש צדיק... בדורותיו“: „יש¹⁰ מרביתנו דורשים אותו לשבח – כל שכן שאילו היה בדור צדיקים, היה צדיק יותר, ויש שדורשים אותו לגנאי – לפי דורו היה צדיק, ואילו היה בדורו של אברהם לא היה נחשב לכלום“.

גם על כך אין מובן, בדומה לשאלה שלעיל: אם יש אפשרויות שונות – אפשר לדרוש לשבח או לגנאי – מדוע נאמר שהתורה מתכוונת להביע את גנותו של נח?

יותר מכך: יש כלל¹¹, שאפילו „בגנות בהמה טמאה לא דבר הכתוב“ – התורה אינה מתבטאת בלשון „מגונה“ אפילו לגבי בהמה¹², ועל-אחת-כמה-יכמה שלא תדבר התורה בגנותו של נח. ואם כך, כיצד ייתכן הדעה, שהתורה מוסיפה את המילה

(1) זהר פרשתנו סו, ב ואילך. שם בהשטות רנד, ב. וראה ג"כ זהר וירא קו, א. וז"ג יד, ב ואילך. וראה לקמן הערה 21.

(2) זהר פרשתנו סח, א.

(3) להעיר שכן משמע גם דעת פרש"י (בראשית ה, כח; שם כט) – נתבאר בארוכה בהתוועדות (א) דש"פ בראשית תשד"מ.

(4) וראה ג"כ המשך הענין שם, דר' יצחק אומר דהו"ל להקריב קרבן „מן קדמת דנא דלמא כו' אמר ר' יהודה מה היה לי למעבד כו'“.

(5) לקוטי לוי"צ לזהר שם (ע' ל).

(6) אבות פ"א מ"ז.

(7) כהובא בלקוטי לוי"צ שם.

(8) סנהדרין קח, א. ב"ר פ"ל, ט. תנחומא פרשתנו ה (תנחומא באבער 1). זהר פרשתנו (תוספתא) ס, א. (וראה שם סו, סע"א ואילך. לקמן הערה 21). רש"י ריש פרשתנו.

(9) ו, ט.

(10) לשון רש"י עה"פ. וראה לקו"ש ח"כ ע' 13 ובהערות שם.

(11) ב"ב קכג, א (ומסיים: בגנות צדיקים דבר הכתוב (בתמ"ל)).

(12) ראה פסחים ג, א (והובא ברשב"ם ב"ב שם) ולמדו זה מהדיבור אל נח!

להביא את 770 הביתה!

כל מי שהיה ב-770 אי פעם, זוכר בודאי את שלל

הקובצים והעלונים המחולקים בכל ליל שבת קודש

כעת ניתן להשיג את חלקם ברשת האינטרנט, אצלך בבית!

קבצים גרפיים וקבצי טקסט:

דבר מלכות: שיחות כ"ק אד"ש מה"מ מהשנים תנש"א-תשנ"ב.

יחי המלך: קונטרס שבועי, הכולל שיחות-קודש בעניני גאולה ומשיח.

המעשה הוא העיקר: לקט הוראות למעשה בפועל משיחות כ"ק אד"ש מה"מ (החל משנת תשמ"ח).

שיחות הגאולה: גיליון שבועי של ימות המשיח, בהוצאת "האגודה למען הגאולה האמיתית והשלמה".

מעין חזי: גיליון שבועי לילדים, בהוצאת "מכון לוי יצחק" בכפר חב"ד ב'.

האמונה הטהורה: גיליון שבועי בעניני אחרית הימים.

קבצים גרפיים בלבד:

לקוטי שיחות: שיחה מוגהת של כ"ק אד"ש מה"מ היו"ל לקראת כל שבת ב-770,

על-ידי "ועד להפצת שיחות".

חדש לקוטי שיחות (מתורגם): שיחה מוגהת של כ"ק אד"ש מה"מ הנדפס בספרי

לקוטי שיחות, בהוצאת "מכון לוי יצחק" בכפר חב"ד ב'.

להקהיל קהילות: גיליון שבועי מתורתו של משיח בעניני הקהלות בשבת,

בהוצאת צא"ח העולמית, ניו-יורק.

קבצי טקסט בלבד:

פנימיות: ירחון לבני הישיבות, בהוצאת מרכז את"ה בארץ הקודש.

ליקוט ניגונים: שתי חוברות על הניגונים שניגן וביאר כ"ק אד"ש מה"מ, בהוצאת קה"ת (תשנ"ב).

דרך הישרה: (אידיש) קונטרס מיוחד לילדים, הכולל שיחות-קודש בעניני גאולה ומשיח.

לעבן מיט דער צייט: (אידיש) קטעים לפרשת השבוע מתוך הספר, בהוצאת ישיבת

"אהלי תורה", ניו-יורק.

דבר תורה: (אידיש) דף שבועי לילדים, היו"ל על-ידי מוסד חינוך "אהלי תורה", ניו-יורק.

כמו-כן ניתן להוריד באתר את "קונטרס בית רבינו שבבבל"

ושיחת ש"פ שופטים ה'תנש"א

מדור מיוחד לספרים וחבורות באנגלית בעניני גאולה ומשיח!

האתר מנוהל ע"י הרה"ת ר' יוסף-יצחק הלוי שגלוב

וכתובתו: <http://www.moshiach.net/blind>

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד!

„בדורותיו“ רק כדי להביע גנאי אודות נח?¹²

כדי להבין זאת יש להקדים ולציין תחלה את אשר כבר הוסבר בעבר¹³, שכלל זה שהתורה אינה משתמשת בלשון מגונה – אמור לגבי ספורי התורה¹⁴. אך כאשר התורה קובעת הלכה, הרי היא משתמשת בניסוח ברור, אף כאשר יש צורך להשתמש לשם כך בלשון בלתי נקייה. כי ההלכה חייבת להיאמר ברורות, כדי למנוע מקום לטעות בקיום ההלכה בפועל.

וכך גם בענין זה, כאשר התורה מוסיפה את המילה „בדורותיו“, כאשר כוונתה היא, לפי אחד הפירושים, „לגנאי“: אילו לא הביעה התורה „גנאי“ זה, היה מקום לטעות לגבי ההלכה הקובעת למעשה בפועל: ישנם¹⁵ פרטים בהתנהגותו של נח המצביעים על כך שצדקותו לא היתה מושלמת¹⁶, ולכן, אילו היתה התורה מתארת את נח כצדיק תמים בלי להוסיף שהיה זה „בדורותיו“ – רק יחסית לדורו, עלולים היו לחשוב, שהתנהגותו כזו היא התנהגותו של צדיק תמים. לכן מודגש כאן ההיפך משבחו של נח, כדי שאפשר יהיה ללמוד מכך הוראה ברורה כיצד יש לנהוג.

ג. „דורשים לגנאי“ – הוראה ללומד

לפי זה אפשר לומר, שהכוונה של „יש דורשים אותו לגנאי“ איננה לספר את הפגם שהיה לנח, אלא¹⁷ „דורשים אותו לגנאי“ – זוהי דרשה ולימוד „לגנאי“ עבור האחרים, כדי למנוע טעות זו בעת הלימוד אודות נח.

כי יש לומר¹⁸, שהעובדה ש„יש .. דורשים אותו לשבח .. ויש שדורשים אותו לגנאי“ אינה מצביעה על מחלוקת לגבי דרגת הצדיקות של נח, אלא מר אמר חדא ומר אמר חדא ולא פליגי¹⁹: אין הם חולקים לגבי המציאות אם צדקותו של נח „בדורו של אברהם היה נחשב לכלום“. וכן כולם מסכימים, מצד שני, שנח לא היה אשם בכך שלא הגיע לדרגת הצדיקות של אברהם, אלא הדבר נבע מהדרגה הנחותה של דורו²⁰, ו„אילו היה בדור צדיקים היה צדיק יותר“.

המחלוקת היא לגבי המשמעות שאלה מכוונת התורה על ידי המילה „בדורותיו“: דעה אחת מדגישה את ה„שבח“, שכוונת התורה היא לשבח את נח. ואילו הדעה השנייה סוברת, שהתורה מתכוונת למנוע תקלה בעבודתו הרוחנית של היהודי הלומד אודות נח.

וזוהי המשמעות של „יש שדורשים אותו

לע"נ

הרבנית בעלת מסירת נפש וכו' מרת מארייאשא בת הרה"ח וכו' ר' בן-ציון ע"ה שגלוב (גארעליק) נלב"ע בשיבה טובה ביום כ"ף טבת ה'תשס"ז

אשת הרה"ח התמים ר' יצחק אלחנן הלוי הי"ד ב"ר יהודא לייב ע"ה שגלוב שנאסר לרגלי מסירות נפשו בעד החזקת היהדות ביום ד' תשרי ה'תרח"צ ונרצח במאסרו ביום כ"ה טבת ה'תרח"צ

ת. נ. צ. ב. ה.

נדפס ע"י נכדם

הרה"ת ר' יוסף יצחק הלוי וזוגתו מרת גיטל רחל שיחיו שגלוב

(13) לקו"ש ח"ה ע' 281 ואילך.

(14) ראה גם לקו"ש ח"ה ע' 26 ואילך.

(15) ראה לקו"ש ח"ה שם (וע' 282 ואילך) בא"א.

(16) ראה לדוגמא תנחומא פרשתנו שם. ב"ד פ"ל, י. פרש"י ו, ט (ד"ה את האלקים). ב"ד פל"ב, ו. פרש"י פרשתנו ז, ז. ועוד.

(17) וראה ב"ב שם עד"ו: רכות ממש (חסרון, אלא) ולא גנאי הוא כו'.

(18) וע"פ, הכלל, ואפילו בדרך הלימוד ע"ד ההלכה (ראה דרכי שלום (נדפס בשדי חמד הוצאת קה"ת כרך יו"ד בסופו) כללי הש"ס אות ל' סרנ"ו. וש"נ) – למעט במחלוקת.

(19) ראה בכ"ז רא"ם, גו"א ועוד ריש פרשתנו. ענף יוסף לתנחומא שבעה ע"ה.

(20) ע"ד מרז"ל ראוי שתשרה שכניה עליו אלא שאין דורו ראוי לכך (סוטה מט, ב. וש"נ).

(* ולהעיר שלשון רש"י הוא כהלשון בוחר חדש (מת"ע) פרשתנו כב, א (ולא כבב"ר). וראה ג"כ בלקו"ש ח"ה ע' 25 בפרש"י ז, יב ובתוספתא בהערה 5.

לגנאי": באשר לנח עצמו אין זה גנאי ופגם – בהיותו בדור ירוד כל כך, היה לו בלתי אפשרי להגיע לדרגת הצדיקות כשל אברהם. אך התורה צריכה להבהיר שדרגה זו אינה השלמות האמיתית, ולהיפך: זוהי דרגה של "גנאי" יחסית לאברהם – "לא היה נחשב לכלום" – כדי שההוראה מסיפור נח תהיה ברורה.

ד. לימוד "חובה" על נח – זכותו

באותה דרך ניתן להסביר גם את שתי הדיעות של רבי יהודה ושל רבי יצחק על כך שנה לא התפלל על בני דורו:

מר אמר חדא ומר אמר חדא ולא פליגי²¹ – גם רבי יצחק מסכים לכך, שנה לא התפלל על אנשי דורו משום שבאותו מצב הוא לא יכול היה להתפלל עליהם, כי "לא הוה ליה במאן ליתלי בזכותא כמשה" – ואין זה פגם אצל נח.

אך רבי יצחק בא להבהיר, ולמנוע תקלה ח"ו בדורות מאוחרים יותר, שעלולים לחשוב שאין זה פגם אם אין מתפללים עבור אנשי הדור. לכן אומר רבי יצחק, שהכרחי לדרוש, ולהדגיש, שענין זה כשלעצמו הוא גנאי, למרות שאצל נח אי אפשר היה לנהוג באופן

(21) עפ"י יתורץ מה שמצינו שר' יהודה מדגיש מעלת אברהם על נח שנה "לא אמר לי' מידי ולא בעי רחמי" (נח"א קו, א), וכן ס"ל (זהר פרשתנו סו, סע"א) שהי' צדיק בדור הזה דייקא [ור' יוסי פליג ד"בדור הזה דא שבחא דילי' כו"י] – בדוגמת המ"ד "דורשין אותו לגנאי" (וראה לקוטי לוי"צ שם שפולגתא זו תלי' בפולגתא ר' יהודה ור' יצחק) – כי מר אמר חדא כו', כפנים בארוכה. ועצ"ע. ואכ"מ.

(* וכן ר' יוסי אמר דנח לא בעי רחמי עלייהו (דלא מנשה) – זח"ג טו, א – אף שס"ל ד"בדור הזה דא שבחא דילי'". בדלקמן בפנים ההערה.

אחר²², כי צריך תמיד להשתדל בכל הדרכים האפשריות להתפלל ולבקש רחמים עבור יהודי אחר.

ולכן דעתו של רבי יצחק אינה סותרת את "הכלל" "הוי דן את כל האדם לכף זכות", כי גם לפי רבי יצחק לא היתה זו "חובה" או פגם אצל נח, אלא ברצונו להבהיר שענין זה הוא "חובה" אצל אחרים.

ואדרבה: אילו לא היו מדגישים שהתנהגות כזאת של אי בקשת רחמים על אנשי הדור אינה רצויה בדרך כלל, היתה זו יכולה להיות חובתו של נח, שהתנהגות שלו גרמה לתקלה אצל אחרים.

ולכן לימוד זה עצמו הוא "בזכותו" של נח – הוא עצמו חפץ שידגישו, שאכן חייבים להתפלל על אנשי הדור, עד אשר יצביעו על כך באופן, שכאילו יש פגם בנח עצמו. כדברי רבי יצחק בפשוטו: ועם כל דא .. הוה ליה (לנח) למבעי רחמי עלייהו – כדי לוודא שלא יצמח מכך פגם אצל הוולת²³.

(22) ומה שנקט הלשון "עם כל דא .. הוה לי' למבעי רחמי כו'" – ראה לקמן בפנים.

(23) עדמשנ"ת (לקו"ש חכ"ד ע' 253 ואילך) בהטעם שנאמר בס"פ ברכה (לד, ח) "ויבכו בני ישראל" המדגיש מעלת אהרן על משה, שדוקא אצל אהרן "שהי' רודף שלום כו' נאמר (חוקת כ, כט) כל בית ישראל זכרים ונקבות" (רש"י ברכה שם),

דלכאורה: איך מתאים לכתוב ע"ד מעלתו של אהרן לגבי משה – בפסוקים אלו שבהם מדובר ע"ד הסתלקות משה והמדגישים מעלותיו של משה?

אלא שמשה "רוצה" שהפסוק ידגיש מעלת אהרן בהענין דרודף שלום כו', כדי שבנ"י יהיו בוה "מתלמידיו של אהרן" (אבות פ"א מ"ב) דוקא, ובוה לא ילמדו מהנהגת משה. כי אצל משה לא הי' זה חסרון כלל ח"ו (כי מצד ענינו של משה לא הי' יכול להיות אצלו ההנהגה ד"רודף שלום כו'" כמו אהרן), מ"מ רצה להוהר שהנהגתו לא תגרום ח"ו חסרון אצל מישהו ב"הוי מתלמידיו של אהרן כו' רודף שלום כו'", וזהו ע"י שמדגיש מעלת אהרן עליו.

לזכות

כ"ק אדוננו מורנו ורבינו

מלך המשיח

ויה"ר שע"י קיום הוראת

כ"ק אדמו"ר מלך המשיח (בשיחת ב' ניסן ה'תשמ"ח)

להכריז יחי, יקויים הבטחתו הק',

שההכרזה תפעל 'ביאת דוד מלכא משיחא'

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח

לעולם ועד

שעד עתה לא הקפידו על זה (לפי שדרים בין הגוים), כולל גם הזהירות בנוגע להזמן דקידוש לבנה – שמצינו בזה חילוקי מנהגים: אחר ג' ימים למולדי, אחר ז' ימים למולדי, ובמוצאי שבת¹¹, „אם ליל מוצאי שבת הוא קודם י' בחודש . . אבל אם הוא אח"כ אין ממתנין עד מוצאי שבת, שמא יהיו ב' לילות או ג' או ד' עננים ולא יראו הלבנה ויעבור הזמן”¹², ובפרט במדינות שרגיל יותר שהשמים מכוסים בעננים, ובפרט בימות החורף¹³ – ונהרא נהרא ופשטי, ובכל מקום ומקום לפי ענינו (ובמקום שיש שאלה וספק יעשו כהוראת רב מורה-הוראה שעל אתר).

ועוד ועיקר – קידוש לבנה מתוך כוונה מיוחדת למהר ולזרז ולפעול תיכף ומיד ביאת דוד מלכא משיחא, ע"י ההוספה בדרישה ובקשה על הגאולה, כסיום וחותם קידוש לבנה: „ובקשו את ה' אלקיהם ואת דוד מלכם אמן”.

(משיחות ש"פ נח, ד' מרחשון תשנ"ב)

כאשר מדגישים שהתנהגותו של נח אינה שלמות אמיתית – כי אם ענין של חובה – ועל ידי כך מתנהגים בדורות אחרים באופן שונה, ואכן מתפללים על אנשי הדור, על ידי כך „מתקנים” את מה שלא עשה נח בפועל: למרות שבדורו לא יכול היה לפעול כך, הרי כיון שבאמצעותו, ובאמצעות ההבהרה שהתנהגות כזאת אינה מושלמת, נלמדת ההוראה לדורות, שצריך להתפלל על אנשי הדור, וכך מביא הדור לידי שלמות הענין אצל נח עצמו.

ה. יש לשאוף לתוצאה חיובית בהשפעה על הזולת

וזהו גם ההוראה למעשה הנלמדת לימינו אלה:

לפעמים עושה אדם ככל יכולתו כדי להשפיע על סביבתו, על „אנשי דורו”, אך מפני סיבות שאינן תלויות בו, לכאורה, אין הוא מצליח בכך. עלול יהודי זה לחשוב לעצמו, שאני את נפשי הצלתי: לא רק לגבי עבודתו העצמית שלו, אלא גם בענין ההשפעה על הזולת הוא פעל בשלמות. אלא, אי-הצלחתו אינה הפגם שלו.

מלמדנו רבי יצחק, שאכן, ייתכן שהוא פעל ככל יכולתו – אין זה דמיונו בלבד, אלא לפי שולחן ערוך, לפי תורת אמת, הוא פעל בשלמות – אך בכל זאת יש לדעת, שאל לו להסתפק בכך. אסור להיות מרוצים ממצב כזה, אלא חובה להמשיך „ולהכריז” תמיד ש„ועם כל דא .. הוה ליה למבעי רחמי עליהו”! אי בקשת רחמים על דורו היא מצב של „חובה”.

ועל ידי עצם עובדה זו נגרם מצב של „זכות” – שהקדוש-ברוך-הוא מבטל את הגורמים למצב בלתי רצוי זה, ומאפשר ליהודי לבקש רחמים על אנשי דורו עד אשר ישפיע עליהם לחזור בתשובה,

ובמיוחד בתקופתנו, עקבתא דמשיחא, שלגבי זאת פסק הרמב"ם בספר ההלכות שלו²⁴ ש„הבטיחה תורה בסוף ישראל לעשות תשובה בסוף גלותו ומיד הן נגאלין”²⁵.

(משיחות ש"פ נח תשמ"ג)

(24) כמ"ש בסוף הקדמתו לס' היד.

(25) רמב"ם הל' תשובה פ"ז ה"ה.

(9) ראה מג"א שם סק"ד.

(10) ראה ט"ז שם סק"ג.

(11) שו"ע שם ס"ד. ובסידור אדה"ז „עפ"י הקבלה אין לקדש הלבנה עד אחר ז' ימים למולד” (וראה בארוכה הגהות כ"ק אדנ"ע (בסידור תורה אור רמב, א"ב. ובסידור עם דא"ח שכא, א"ב). שער הכולל פל"ג ס"ב. וש"נ).

(12) שו"ע שם ס"ב.

(13) רמ"א שם.

(14) ראה הגהות כ"ק אדנ"ע ושער הכולל שם, שמטעם זה לא ה' הצ"צ מקפיד (בימות החורף) להמתין עד אחר ז' ימים. אבל פשוט שחילוק כזה באם דרים במדינה ש(כריכ)חדשי החורף אינם מעוננים.

הוספה

בשורת הגאולה

מד.

והדגשה יתירה בכהנ"ל – בנוגע לחשבון-צדק בשבת פרשת
נח בשנה זו:

ובהקדמה – שכיון שהעיד כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו
שכבר סיימו כל עניני העבודה, כולל גם צחצוח הכפתורים,
ועומדים מוכנים ("עמדו הכן כולכם") לקבל פני משיח צדקנו, הרי,
מסקנת החשבון-צדק (חשבון-צדק דייקא, חשבון אמיתי) שעושים
בימינו אלו, היא, שתיכף ומיד ממש צריכה לבוא הגאולה האמיתית
והשלימה בפועל ממש!

ובפרטיות יותר:

גם כשידע איניש בנפשי מעמדו ומצבו שיש אצלו ענינים
הצריכים תיקון, אין זה בסתירה ח"ו לעדותו של נשיא דורנו שכבר
נשלמה העבודה ועומדים מוכנים לקבל פני משיח צדקנו, כי,
העבודה דכללות בנ"י במשך כל הדורות שצריכה להיות בזמן
הגלות כדי לבוא להשלימות דהגאולה (שתלוי), במעשינו ועבודתנו
(ד) כל זמן משך הגלות"י – נסתיימה ונשלמה, ואין ביאור והסבר
כלל על עיכוב הגאולה, ולכן, גם אם חסר בעבודתו של הפרט
במשך הזמן שמתעכבת הגאולה מאיזו סיבה שתהי', ה"ז ענין פרטי
שבדאי צריך לתקנו ולהשלימו, אבל, אין זה גורע ח"ו בגמר
ושלימות, מעשינו ועבודתנו" דכלל ישראל שעומדים מוכנים
להגאולה, וכיון שכן, גם התיקון והשלימות דהפרט היא בנקל יותר,
ומתוך שמחה, בידעו שתיכף ומיד ממש באה הגאולה האמיתית
והשלימה.

. . . ואם הדברים אמורים בזמנו של כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא

(1) תניא רפ"ז.

דורנו בחיים חיותו בעלמא דין, על אחת כמה וכמה לאחר שיעברו
כמה עשירות שנים, יותר מארבעים שנה ש"נתן ה' לכם לב לדעת
ועינים לראות ואזנים לשמוע".

ועאכו"כ בשנה זו – ה'תשנ"ב – שהר"ת שלה (לאחרי
וההוספה לשנה שלפני, ה'תשנ"א, ה'י' תהא שנת נפלאות אראנו)
„ה'י' תהא שנת נפלאות בה", ו„נפלאות בכל", „בכל מכל כל"י
(בגמטריא „קבץ"י), שכולל כל הענינים כולם (נוסף לכך שהאות ב'
היא אות השימוש לכל הענינים), ולכל לראש ובעיקר ה„נפלאות"
דהגאולה האמיתית והשלימה, „כימי צאתך מארץ מצרים אראנו
נפלאות" . . . הרי בודאי ובודאי שכבר כלו כל הקיצין, וכבר עשו
תשובה, ועכשיו אין הדבר תלוי אלא במשיח צדקנו עצמו!

* * *

כשעושים חשבון-צדק בסיומו של השבוע הראשון לעבודה
בעולם בשנת ה'תשנ"ב, „ה'י' תהא שנת נפלאות בה", ובאים למסקנא
שאין הדבר תלוי אלא במשיח צדקנו עצמו – צריך הדבר להתבטא
בתוספת זהירות והידור בקידוש לבנה, „שהם עתידים להתחדש
כמותה", בגאולה האמיתית והשלימה ע"י דוד מלכא משיחא, „דוד
מלך ישראל חי וקיים".

ובפרטיות יותר:

לכל לראש – להזהר ולהשתדל יותר בקידוש לבנה, בבגדים
חשובים ונאים, ברחוב וברוב עם הדרת מלך*, גם באותם מקומות

(2) תבוא כט, ג.

(3) ראה ב"ב טו, סע"ב ואילך.

(4) ראה חידושי חת"ס שם.

(5) מיכה ז, טו.

(6) נוסח ברכת קידוש לבנה (סנהדרין מב, א).

(7) ר"ה כה, א.

(8) פרטי הדינים דקידוש לבנה – ראה בטושו"ע או"ח סתכ"י, ובנ"כ שם.